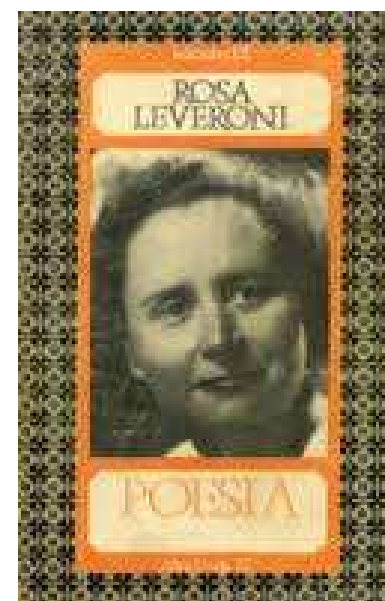

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Rosa Leveroni

Club de lectura de poesia
Dilluns 25 de maig

A 2/4 de 7 de la tarda

Rosa Leveroni nasqué a Barcelona 1-04-1910, d'una família benestant, amb 15 anys publica els seus primers versos a la revista Patufet, on ja mostra vocació literària.

Tot i la pressió del pare perquè prosseguís el negoci familiar, just amb 19 anys, coincidint amb la caiguda de la dictadura Primo de Rivera entra a l'escola de bibliotecàries dirigida per Jordi Rubió (fundada per Eugeni d'Ors) i té com a professors alguns dels intel·lectuals catalans més brillants del moment: Carles Riba, Ferran Soldevila, Nicolau Olwer, Rafael de Campalans...L'estada a aquesta escola la formen personal i intel·lectualment com, també, la relació clandestina amb el professor d'Història de Catalunya, Ferran Soldevila, ben poc corrent, ella tan jove i ell ja tornant de tot, que marcà la seva personalitat per sempre, reflectida en la seva obra poètica.

Com va dir M.Aurèlia Capmany "alegria i desolació trenen el món poètic de Rosa Leveroni" el contacte amb el subjecte estimat és sempre insatisfactori i irreal i en la seva poesia es fa present aquest amor com també, la solitud.

Va obtenir una beca per fer una tesina a Madrid i al tornar entrà com a bibliotecària a l'Autònoma.

A l'any 1937 fou finalista del Premi Martí Folguera amb *Epigrames i cançons* publicat al 1938 prologat per Carles Riba, on es mostra la seva influència noucentista en ella, en general tota la generació postsimbolista hi és present, també els eixos fonamentals de la seva trajectòria poètica, l'amor, gairebé dissortat, la solitud i el desig de copsar el misteri de la natura per fondre's amb ella. Com a mostra, aquest poema:

Jo porto dintre meu / per fer-me companyia /
la solitud, només. / La solitud immensa /
de l'estimar infinit / que voldria ser terra, /
aire i sol, mar i estrella / perquè fossis més meu, /
perquè jo fos més teva.

A l'any 1939 després de la Gerra Civil, la depuració dels funcionaris de la Generalitat fa que perdi la feina i dedicà tota la seva energia a la resistència cultural catalana enfront la repressió franquista. Ens diu Maria Mercè Marçal: "La Rosa Leveroni, d'entrada, va ser

dona de treballar fora de casa, no es va casar i no per això va renunciar a estimar, va haver de trobar un camí en solitari.

Heus aquí la raó de moltes solteries de dones escriptores al llarg de la història trencant el rol socialment assignat a la dona que no comptava amb gaires alternatives.

A l'any 1952 publica el segon poemari *Presència i record*", prologat per Salvador Espriu. Durant les dècades seixanta i setanta es manté allunyada de l'escena literària catalana, fet que també contribueix al seu silenci poètic. Fins al 1981 no es publica el volum *Poesia* tota la seva obra poètica amb pròleg de Maria Aurèlia Capmany.

L'any 2010, just al centenari del seu naixement, surt a la llum *Cartes d'amor i d'exili* l'espistolari secret e inèdit entre la poetessa i l'historiador Ferran Soldevila, espai que va de 1933 al 1968 poc abans de la mort de l'historiador que fou el seu principal interlocutor intel·lectual fins a la seva mort a l'any 1971. Quan van començar les cartes, era casat, per tant era una relació a veus, tot i amagada.

TESTAMENT

Quan l'hora del repòs hagi vingut per mi
vull tan sols el mantell d'un tros de cel marí;
vull el silenci dolç del vol de la gavina
dibuixant el contorn d'una cala ben fina.
L'olivera d'argent, un xiprer més ardit
i la rosa florint al bell punt de la nit.
La bandera d'oblit d'una vela ben blanca
fent més neta i ardent la blancor de la tanca.
I saber-me que sóc en el redós suau
un bri d'herba només de la divina pau.

Va morir a Port-Lligat (Cadaqués) el 4 d'agost de 1985 tenia 75 anys.